

Вертеп

За ті 16 років, що я на цьому світі живу, я можу впевнено сказати одне: *мені тут не подобається.*

Тут насправду забагато сміття! Сміття у всіх сенсах: починаючи від токсичних індивідів на кшталт мене (так, мені чітко дали зрозуміти, що я — не більше, ніж шкірка від банана) і до елегантських чорних пакетиків “BOSS” на деревах в Шевченківському районі. Але це — ще дурня. Значно більше мене непокоїть сміття в наших головах.

Ви помічали, наскільки токсичне наше суспільство? Певно, що помічали, але не робили ніяких різких рухів, адже, як сказав класик, “ми живемо у лайні і робимо вигляд, що це — глідіолуси”. Люди — чудові істоти, бо вони здатні співчувати (хоч і не всі), мислити, творити, бачити прекрасне, любити... хоча мушу зауважити, що мама виховувала мене під гаслом: “запам’ятай, доцю, наскільки людина — ангел, настільки вона й худоба”. І, знаєте, хоч це й недобре, що я така жаліслива, ідеалістична та наївна, але я боюся того дня, коли мені стане байдуже.

“А світ — вертеп. Кажу я з гіркотою: цей світ — вертеп. І, мабуть, щонайважче — в ньому залишатися собою...”

Загалом, байдужість — це захисний рефлекс, запорука психічного здоров’я в певному сенсі (та ж за все на світі переживати — можна геть-чисто глузду позбутися). І водночас пофігізм — це те, що погубить людство. Бо спочатку тобі байдуже на відсоток пластику в світовому океані, потім — що ти носиш справжнісіньку шубку (а, точно, ти ще й хизуєшся цим), потім ти їси котлету з власної собаки, тоді тихенько проходиш ввечері повз лемент жертви згвалтування, а далі — просто читаєш програмні твори Миколи Хвильового, і не можеш вкурити: а чого головного героя так ковбасить? Все ж правильно зробив, ну!

А є інший тип людей, яким не байдуже. Для яких не існує у Всесвіті речей, які можуть відбуватися без їхньої допомоги. Ти хочеш поступити на філфак? — сестра хресного троюрідного племінника твоєї стрийни наполягатиме, щоб ти йшла в хірургічний. Ти йдеш по вулиці? — тобі точно

допоможе якась випадкова бабця, яка ще за часів свого дівочтва виводила прищі гусячим жиром із соком редьки, боженьку, як же тебе обсипало! Ти приходиш до школи в смугастому светрі веселкових кольорів? — половина класу забуде, що вчора з тобою віталася, а всі шкільні дегенерати по сто разів з недовірою перепитають, чи ти часом не “цейво, ну, знаєш”.

Екологія свідомості — це коли тобі байдуже, як там людина виглядає, але ти не зможеш пройти повз, якщо вона потребуватиме твоєї допомоги. А не навпаки.

Інколи сам факт того, що “усмішка твоя — єдина, мука твоя — єдина, очі твої — одні” ще не робить тебе людиною. Іноді ти — просто бананова шкірка на всесвітньому сміттєзвалищі. І найгеніальніше в цій метафорі те, що твоє тіло в будь-якому разі перегниє, але що ти залишиш після себе, якщо гнила твоя душа?

“Все минає, все минає. Не минає тільки любов”.

Юлія Котик, 11 клас
гурток «Юний кореспондент»
ЛМКМЦ «Галицьке юнацтво»